

Любов Пшенична

Боря з Мухоморії та його друзі

/казка/

Білка Веселунка перестала стрибати з гілки на гілку і насторожилася:

- Тихіше!.. Воно заворушилося ... - прошепотіла і показала куценькою лапкою під поріг їжачкового будинку, звідти долинали уперте сопіння.

Сорока Всезнайка і дятел Перестук облишили суперечку про те, хто скоріше передає новини по лісу – дятел по телеграфу, чи сорока на хвості, - й подивилися на горбок свіжої землі під дубом. Там щось вовтузилося вже цілісінький ранок.

Сьогодні їжачок вийшов із дому дуже невчасно, бо земля перед його хатиною тріснула і піднялася. Їжачок ледве прочинив двері і став якраз на тому горбку. Протер кулачками припухлі очі.

- Добрий день, друзі! – привітався він, злегка задерши голову.

- Добридень і тобі... Як спалося? – поцікавився дятел, стурбований виглядом приятеля.

- Ой, погано. Хтось цілу ніч сопів за моїми дверима, а я боявся їх відчинити і подивитися, хто там... Ой-ой-ой! – раптом закричав він і згорнувся клубком, покотився з горбка, що підріс під ним ще вище.

З-під землі висунулася спочатку кругла коричнева шапка, а тоді й білий полотняний костюмчик малого боровичка, трохи припорошений землею.

- Добрий день! – вклонився він. – Вибачте, я здається щось перекинув...
- Не щось, а когось, - чмихнув ображено їжачок. – Мене перекинув.
- Вибач, я ж не бачив...
- Дивитися треба.
- Я й дивився, але ні-чо-гісінько не бачив. Під землею зовсім темно, я насилу виліз.
- Досить сваритися, а то ти, їжаче, сьогодні занадто сердитий, - озвалася білочка.
- Не сердитий, а невиспаний, - миролюбніше сказав Сто Голочок. – Цілу ніч боявся тебе. Ти так сопів! – признався він боровичкові.
- Ще б не сопіти! Земля така страмбована... Але я не серджусь. Бо якщо стежка до твоєї хатини тверда, значить, до тебе часто приходять друзі, і ти – хороший товариш, так?
- Так, так... - відповіла сорока замість зняковілого їжачка. – Але ми ще не познайомилися.
- Боря, - відрекомендувався малий.

Друзі теж назвали один одного:

- Це сорока Всезнайка, вона на хвості всі новини приносить,- повідомила білочка.

- А це їжачок Сто Голочок. Він – вірний друг і хороший наш захисник,- познайомила сорока.

- А це наш телеграфіст і народний лікар Перестук,- їжак показав на дятла.

- А це білочка Веселунка, - сказав дятел і додав: - А ще тут живе заєць Довговух. Він чує про все далеко-далеко...

- Чую, чую... - озвався захеканий заєць вистрибуючи з-за куща. – Я вже давненько усе чую, тому й поспішаю до вас!

Не встигли й познайомитися, аж недалечко хтось закричав тоненьким голосом:

- Рятуйте! Ой, рятуйте!

На галявину вскочила дівчина Сироїжка в голубому зім'ятому капелюшкові. Ніхто не встиг і оком змигнути, як за нею ввалилися кілька сердитих лісовичків, схопили її за руки. Одягнені були в крилаті яскраво-червоні капелюхи з білими плямами, білі стоячі комірці і гольфи. В руках тримали списи. Лісовички-мухомори, як вони себе називали, ненавиділи грибів і знищували їх, де тільки і як могли.

Білка стрибнула просто на Борю і заховала його під своїм фартушком – боровичок тільки через дірочку від гудзика міг бачити, що робилося на галявині.

Їжак згорнувся і кинувся колоти вояк. Деякі з них почали верещати і лаятися. Дятел довбнув кількох зверху дзьобом, але лісовики настовбурчили списи і швидко потягнули за собою Сироїжку. Останніми шкутильгали Поганько і Горедій. Вони кляли їжака і його колючі голки.

Поганько звіддалік ще й кулаком погрозив:

- Я ось доповім королеві!..

На якусь мить на галявині залягла зловісна тиша. Чути було тільки, як схлипував Боря.

- Ти чого?- запитала білочка.

- Все одно я піду визволяти Сироїжинку. Хай навіть і завтра!

- Чому завтра?

- Бо завтра я уже виросту.

- І я піду з тобою, - сказав Сто Голочок.

- І я, - кивнув головою дятел.

- І я, - мовила білочка. – Допоможу, чим зможу.

- І я... Хоч і дуже боюсь... - тихо признався заєць.

- А ти, сороко, чого мовчиш? – задер голову їжак.

Всезнайки не було.

- Хто бачив, де сорока?- затривожився Перестук.

Ніхто не бачив. Всезнайка несподівано зникла!

Знову над галявиною зависла гнітюча мовчанка.

- Щось треба робити! – не витримав їжак. – Може, її лісовики схопили.

Дятел довго мовчав. А потім придумав:

- Я зателефоную в усі кінці лісу до своїх знайомих дятлів. Може, хтось та бачив її.

Проте всі дятлові знайомі відповідали, що сороки Всезнайки не стрічали. Мовчав лише один – учень Перестука. Але він не обзивався, певне, тому, що його просто не було вдома.

Друзі похнюпилися ще більше. Навіть Веселунка засмутилася. Хоча і заспокоювала всіх:

- Не така сорока, щоб пропасти без сліду...

Всі раз-по-раз позирали на Борю, чи він не підріс, але боровичок якщо вищав, і товщав, то непомітно, а коли дуже чекаєш чогось, то час тягнеться довго-предовго.

Надворі почало сутеніти. Сорока не поверталася. Гніздо її було порожнє, і тільки хтось підводив на нього очі, не міг стримати зітхання.

Нарешті, в дятловому апараті щось клацнуло, і Перестук швиденько натягнув навушники. Всі обступили дятла.

- Ну, що там?

- Кажі хутчій!

- Жива наша Всезнайка. Мій учень бачив її біля Глухого Яру. Вона летіла назирці за вояками. Ті вели якусь дівчинку і кляли їжачка Сто Голочок. Куди подалися далі, дятлик Окулярник не закримітив. Бо дуже поспішав...

- Завтра ж ходімо до Глухого Яру, - запропонував їжак.

- В тім то й річ, що не підемо, - заперечив Перестук. – Сорока переказала, що принесе цікаві новини. Ми повинні будь-що дочекатись її...

Їжак запросив до себе в хатину Борю, але ще кілька разів виходив подивитися, чи не повернулася сорока.

Білка теж визирала з дупла. Дятел чи спав чи й не спав, а так сидів на сучкові й думав. Заець навіть уві сні нашорощував вуха.

Сорока не повернулася.

Коли Мухомори забрали Сироїжинку, першою отямилася Всезнайка. Власне, перемогла її цікавість: а куди вони поведуть дівчинку?

Вже по дорозі сорока подумала: адже дізнається про все першою, - тож, коли зустріла Окулярика, наказала негайно передати Перестукові, аби друзі неодмінно чекали її.

- Так і перекажи, що маю для них цікаві новини,- захекано заскрекотіла Всезнайка.
- Добре,- буркнув заклопотаний дятлик.

Горедій і Поганько шкутильгали і придумували їжаків найстрашніші кари.

- Ми доповімо їх величності Блідій Поганці. Королева не потерпить такого безчинства у Мухоморії...
- Треба кінчати із Суничною Галявиною...
- А її жителів арештуємо і зачинимо у підземелля Глухого Яру.

- Аякже! Їжака й поголити не завадило б...

- Ха-ха-ха! Голий їжак... Це ти добре придумав! – реготав Поганько.

- А сороці вискубти б занадто довгого хвоста...

- Зайчиська віддати дядечкові Вовкові!

- А в білки забрати дітей – хай поплаче, бо занадто весела...

Сорока аж зупинилася, пришикла. Хотіла, було, заскрекотати на весь ліс від обурення, але вчасно згадала, що тоді нічого більше не побачить, бо ж лісовики проженуть її геть. А так хотілося дізнатись, куди ж поведуть бідну Сироїжинку... Отож довелося мовчати й тихенько дивитись.

Тим часом вояки звернули до Глухого Яру і поволі стали спускатися земляними східцями у провалля. З вершини крилатого дуба сорока бачила замаскований виступ, на який, напевне, ніколи не ступила звірина нога. Туди й звернула процесія сердитих Мухоморів, ведучи попереду себе полонянку. Сироїжинка вже й не плакала, тільки схлипувала час од часу. А тепер, добре роздивившись, сорока помітила багато дверей над виступом.

Горедій відчинив одні з них і штовхнув туди дівчинку.

- Не хочу!.. Я боюсь!.. – кричала вона.

Але Поганько перекривив її:

- Не хо-оче... Бач яка! А хто тебе питатиме? – і шарпнув до себе двері, закрив їх.

Цієї миті Всезнайка так нахилилась на гілці, що мало не впала. З її крила зронились пір'їна, і, мов парашут, закружляла над проваллям.

“Кінець, - прошепотіла сорока. – Це ж як тільки помітять пір'їну, відразу здогадаються, що за ними хтось стежить...”

Вона аж очі затулила крилами, але, на щастя, Поганько з Горедієм саме замикали двері й стояли спинами до яру, інші ж вояки пильнували за сходами, аби ніхто не зайшов, тому теж не помітили.

Горедій заховав ключа у ліву кишеню.

Це сорока добре запам'ятала.

Але от що робити далі? Навіть якщо піде вона сюди з друзями, то дверей все одно не зможе відкрити. Як би викрасти ключа?

І Всезнайка придумала.

Розвернулася й полетіла над самісінькими верхівками дерев до лісового струмка, щоб перестріти там мухоморських вояк. Знала ж бо: йтимуть саме тут.

На березі біля березового місточка сорока роздивилася і присіла на поручень. Неподалік біля товстеного дерева поралися бобри – вони хотіли збудувати собі дім.

- Добр-рий день! – привіталася сорока.

- Дивлюся на вас – такі ви роботящі й приємні, то чи не допомогли б в одній хорошій справі?

- В якій же? – запитав зніяковілий бобер.

Він хоч і був працювятий, але страх не любив, коли його хвалили. А ще не дуже вірив сорочиним словам.

- Тут коротко й не розкажеш... Ти бачив, як Мухомори вели Сироїжинку?

- Бачив... Бідне дівча, - зітхнув бобер.

- От і мені шкода її. То й думаю: чи не скупати б нам королівських вояк ось у такій холоднючій воді?

- Хм... А як?

- Підпиляйте стовпи моста. Він і провалиться...

- Та ти що? Тож навіть звірятам не буде як пройти...

- З твоїми будівельниками я б і не думала! Звалиш он те дерево – і нова переправа

готова. А ще як трохи підтешете, то буде краща за цю. За чим тут жалкувати? За оцією трухлявою березою?

Бобер задумався.

- Ну, як знаєш... Дуже вже кортить мені провчити розбишак...

А ще їй дуже хотілося намочити, скупати Горедія, а коли він сушитиме одяг – украсти ключа.

Бобер Товстун пішов до своєї бобрихи і до бобренят, переговорив з ними, і незабаром всі рушили до містка.

З підгнилими підпорами справились легко.

- Тепер тікайте! Далі я сама впораюся...

І ось на дорозі з'явилися червонокапелюшники.

- Ой, людоньки! – заголосила Всезнайка. – Дурна моя головонька! Це ж навіть сама королева похвалила б за мою знахідку... А так... Що мені тепер робити?...

- Чого репетуєш, побрехенько? – розізлився на неї Поганько.

- Як же мені мовчати? Я знайшла перстень самої королеви!

- Перстень її величності? А де він? Давай сюди!.. – заметушився Горедій, подумавши: “Королева може й нагородити, якщо принесу загублений перстень...”

- Я сиділа ось тут на поручні і тримала знахідку в дзюбі, але мені захотілося чхнути, і я чхнула. А перстень – упав у воду! Ось сюди!.. – показала на бистрину.

Поганько скомандував одному, найменшому ростом, солдатикові:

- Марш до їх величності!

- Слухаюсь!

- Скажи, що потрібно кілька тямущих придворних водолазів...

- Він сюди падав, осьдечки...- показувала сорока, а сама позиркувала, як Поганько з Горедієм і ще кілька вояк нахиляються через поручень.

В цей час міст обвалився!

- Що ж ви нарobili? – зойкнула Всезнайка. – Ви ж скаламутили воду. Тепер водолази нічогісінько не побачать.

Поганькові пощастило – він ухопився за якусь колодку, і течія почала відносити його далі й далі. А Горедій борсався на глибині.

“Потоне, - переживала сорока. – Хай би й тонув... Так у нього ж ключ!”.

Вона ухопила березову гілляку і почала тягнути її до Горедія. Той знесилено захопився, викарабкався – і тепер теж плив за течією. “Пливіть, пливіть, голубчики...” – сорока добре знала, що струмок падає з вишини у Глухий Яр. Але як забрати ключа?

- Вам уже краще? – поцікавилась у Горедія.

- Ага, - буркнув злючка-мухомор.

- Але ви застудитесь в мокрому одязі! Скиньте, а то ж тягне вас на дно.

- А як я його скину?

- Я допоможу...

- От спасибі...- подякував Горедій, звільняючись від мокрої куртки. – Стій! Куди ж ти понесла?

- Я ось недалечко... Хай сохне, - хихикнула тихенько Всезнайка.

Сіла на траву, струснула намочені крила і стала хутенько шукати ключа. Ось ліва кишеня. Ключа нема... Може у правій?.. Теж нема... Невже віддав Поганькові?

Кинула куртку на траву і почала переганяти Горедія. Ага, он і Поганько на колоді мандрує.

- Тримайся! – бадьоро гукнула йому. – Я послала на допомогу. А Горедій переказував, щоб ти не випустив ключа.

- Якого ключа? Ключ у нього в кишені...

- Може, він забув, - викрутилася Всезнайка.

А сама вирішила: отже, ключ впав у воду на тому місці, де скупався Горедій. Швидше до бобра!

Стомлена сорока насилу долетіла до бобрової хатини – так їй боліли крила. Присіла на порозі, відхекалася і розповіла про все-все: і про Сироїжинку, і про скупаних Мухоморів, і про втопленого ключа.

- Допоможи, Товстунчику! Може, колись і тобі в пригоді стану.

- Треба виручити,- сказала бобриха. – Ану швидше, діти, до роботи!

- Хороші ви мої... Я знала, що не відмовите... Тільки скоріше, бо можуть надійти королівські водолази. Тоді все пропало!..

Очі в сороки уже злипалися.

Вона присіла на гілку дуба, уважно подивилася на бобрів. Уже починало сутеніти.

- Гей, Всезнайко! Ми нічого не бачимо. Краще почекай до ранку.
- Ну, добре, - погодилася. – Тільки я тут і ночуватиму. А ви не спіть довго вдосвіта!
- Добре, добре, - заспокоїли її бобри і теж пішли відпочивати.

Ранок над Суничною Галявиною вставав сумний і тривожний. Першим прокинувся їжачок Сто Голочок і прочинив двері:

- Друзі, ви вже тут?
- Тут, - озвалася білка, протираючи заспані очі.
- Що там таке? – вискочив заєць.
- Чому ти схвильований, їжаче? – поцікавився дятел.
- Ходіть самі побачите... - голос Сто Голочок тремтів.

Кожен, хто заходив у хатку до їжака, раптом починав посміхатися. Останнім зазирнув заєць, і аж очі в нього покруглішали: боровичок Боря спав поперек їжакового ліжка – він уже не вмщався поздовж!

Ось Боря потягнувся спросоння.

І став ще більший!

На Довговуха тепер дивився трошки заспаний і здивований дорослий боровик.

- Боря! – вигукнув заєць. – Та ти ж виріс... Ура! Ходімо до наших друзів, нехай вони порадіють разом зі мною...

Коли всі висловили своє захоплення, їжак промовив:

- Не можна більше чекати. Очевидно, Всезнайка потрапила в біду. Нам треба йти рятувати її, а разом – і Сироїжинку.

- Але ж не знаємо, куди йти, - засумнівався заєць.

- Окулярик же ясно передав: до Глухого Яру. Підемо туди і вже на місці розвідаємо – це краще, аніж чекати, - подумавши, розсудив Боря.

Раненько й вирушили.

Годин через дві підійшли до березового мосту, проте дуже здивувалися, не побачивши його на місці. З води стирчали тільки переламані березові палі і напівзатоплені поруччя.

- Ось де пригодиться наша спільна праця! – сказав Боря.

- І той інструмент, що ми взяли про всяк випадок, - додав заєць.

Боровичок зняв з плеча сокиру. Їжак із зайцем примірялися, обійшли одне з дерев з усіх боків і заходилися рубати. Білка тим часом кудись відійшла. Дятел зверху подавав команди:

- Вліво... Трошки нахиліть управо...

Нарешті дерево шерехнуло верхівкою з того боку струмка.

- Ура!- зрадів їжак. – Тепер ще трохи стешу, і сто літ новий місток стоятиме. Не один звір подякує.

Коли роботу вже майже закінчили, надійшла Веселунка. На плечі несла викопане деревце.

- Знайшла час галузяки садити, - буркнув заєць.

Та Боря заперечив:

- Молодець, Веселунко! На місці зрізаного дерева посадимо нове – нехай наш ліс зеленіє, гарнішає!

Перейшли на протилежний берег.

- Знаєте, що? – мовив дятел. – Непокоїть мене зникнення старого мосту. Чого він провалився? Адже був ще досить міцний.

- І я не перестаю про це думати, - зізналась білочка.
- Давайте пройдемося трохи берегом. Може, знайдемо розгадку. Та й струмок виведе нас до самісінького Глухого Яру, - погодився їжак.

Настав ранок.

Всезнайка ледве протерла очі й хотіла уже йти будити бобрів, але почула тупіт і здивовано заозиралася. Через кілька хвилин побачила гурт мухоморів та жаб водолазів у зелених костюмах.

- Гей, сороко, де ти там? – загукав миршавенький мухомор, обережно задираючи голову. – Покажуй, де шукати перстень прабабці її Величності Білдої Поганки?
- Звідки ти знаєш, що то прабабусин перстень?
- Королева дуже схвильована. Вона сказала, що то її прабабця загубила родовий перстень. Якщо його не буде знайдено, королева із задоволенням отруїть тебе...

“Оце влипла...” – подумала сорока, а вголос гукнула:

- Ось тут шукайте, біля зламаного мосту. Та дивіться добренько, щоб не прогавили чогось.
- Ква-ква, буде зроблено! – та й шугнули в воду.

Аж тепер сорока запримітила, що замість зруйнованої переправи через струмок лежить свіжообтесана колода, а на місці зрубаного дерева росте молоденька берізка, дбайливо підв'язана і нещодавно полита.

“Напевне, це боброва робота...” – заспокоїла Всезнайка. Бо й чого хвилюватись, якщо бобер устав раніше і зробив добру справу?

Нараз вигулькнув із води витрішкуватий водолаз:

- Знайшов!!!

- Де?

- Квака – кваліфікований водолаз, не те що інші... Ква-ква...

Сорока уздріла в руках Кваки ключа і метнулася до нього. Схопивши ключа лапою, закричала:

- Ха-ха-ха! Кваліфікований... А перстень від іржавого ключа не відрізниш. Ти б краще очі протер!

Засоромлений, Квака поліз у воду, а сорока з радості не знала, куди приткнути цінну знахідку, аж поки не вгледіла у дереві дупло. Сховала туди.

- Шукайте добре! Може, течія віднесла чи в мулі застряг...

Довгенько морочились водолази, але нічого не знаходилось, бо ж хіба можна відшукати що-небудь, коли його там не покладено? Зрештою, мухоморам і водолазам обридло порпатися у скаламученій воді, й вони дружно заспішили у королівський замок обідати.

Всезнайка витягнула ключа і полетіла до бобра. Попередити, що ключ знайшовся.

- Товстунчику! – гукнула. – Це я, Всезнайка.

Із купи хмизу визирнула голова бобра:

- А ті... вже пішли? – кивнув у бік мосту.

- Пішли.

- Я через них цілісінькій ранок не можу вийти з дому.

- Так і не виходив сьогодні?

- Ні, винувато опустив очі.

- А нову переправу хто збудував, не ти хіба?

- Ні... Яку переправу?

- Нову... Я ж думала, що то ти...

- Оце діло! Я тільки примірявся, а хтось уже й зробив. Видно, дуже поспішав на той берег...

“Хто б міг поспішати?.. А може, друзі пішли до Глухого Яру?.. – й сорока залопотіла крильми за ними.

Сироїжинка найбільше боялася черв'яків, що раз-по-раз висовували булькаті голови з нірок у печері. Добре, що під ногами вона намацала якийсь корінець. Як тільки черв'як висовувався з нірки, то відразу одержував по голові й більше не ліз. “Нічого, - думали черв'яки, - нехай вона засне, тоді ми їй швидко продірявимо капелюха”. Але Сироїжинка не лягала.

На другий день вона відчула, що трохи підросла. Але сили її покидали. Захотілося спати, однак дівчинка не могла й думати про сон, щоб черв'яки не підкралися зненацька. Тоді Сироїжинка почала співати. Та скоро переспівала всі пісні які знала й чула будь-коли в лісі. Тоді почала вигадувати їх сама – про величезні дерева й величезні гриби, про вітерець і ранкову росу, про щебет птахів на галявині і ласкаві сонячні промені.

Нарешті придумала пісню про себе і про черв'яків:

Хто сказав, що Сироїжинка заплаче,

Що злякається слизького черв'яка?

В кого серце непохитне і гаряче –

Той хоч піснею з темниці утіка...

Так співала дівчинка і відчувала, що сили відновлюються. А згодом почула з-за стіни:

В кого серце непохитне і гаряче –

Той хоч піснею з темниці утіка...

Це співали Гриби, вкинуті у підземелля ще раніше за неї. Яр повторював ще гучніше, а луна розносила слова пісні. Усі полонені – навіть поранені і знесилені – підводилися й співали разом із Сироїжинкою.

Черв'яки злякалися гуркоту, що раптом зчинився у підземеллях, і почали втікати у найглибші закутки, але й там їм було страшно.

Коли несподівано двері навстіж розчинилися, світло вдарило в очі Сироїжинці, і вона знепритомніла.

Боря і Довговух обережно винесли дівчинку з яру. На неї уже нетерпляче ждали – Веселунка, Всезнайка, Сто Голочок, Перестук. З дверей темниць, підтримуючи один одного, виходили полонені. Вони ніяк не розуміли, хто їх визволив з неволі, але все одно були дуже раді. Коли ж довідалися, то мало не розцілували звірят, пташок і Бору. Ті аж засоромилися. Але ж корисні справи робити завжди приємно!

- Друзі! – сказав Боря, звертаючись до колишніх в'язнів. – Ми щасливі, що знову бачимо вас у нашому правічному лісі, веселих і нескорених. Ми всі ще здалеку чули вашу пісню. Тому не повинні боятися королеви Блідої Поганки. Давайте оголосимо їй війну!

- Війну! Війну королеві! – загукали всі.

Ніхто не помітив, як за кущами тремтіли, цокаючи від холоду і страху зубами, Поганько з Горедієм. Вони насилу виборсалися із холодного струмка і вже збиралися йти в палац, та їх насторожив гомін коло ущелини Глухого Яру. І від злості стали ще червонішими. Покрадьки вибралися з лихого місця і щодуху чкурнули до королеви.

Друзі заходилися коло дівчинки.

Всезнайка принесла у дзьобі джерельної води. Веселунка нагодувала. Їжачок зашив спідничку. А Перестук – оглянув, як справжній лікар.

Сироїжинка заплакала від радості.

- Ну от!- витер їй сльози Боря. – Черв'яків не злякалася, а з радості плакати не годиться. Ходімо краще додому.

Побачивши на подвір'ї палацу Поганька і Горедія, лісовики накинулися:

- Де це ви пропадаєте?

- А службу за вас хто нестиме?

- Бач які! Ми, можна сказати, дуба мало не врізали, а ви за службу переживаєте! – образився Поганько.

- Якого дуба? Що ти плетеш?

- Ніякого дуба ніхто вам різати не казав.

- Так, ми мало не померли, - підтримав товариша Горедій.

- Невже?

- А від чого?

- Ви що, не знаєте нічого? – зашепотів Поганько.

Солдати нашорошили вуха.

- Із Глухого Яру хтось випустив усіх в'язнів!..

Звістка про те, що вони ополчилися і йдуть війною на Бліду Поганку, миттю облетіла весь королівський двір. Переполох зчинився неймовірний.

Раптом відчинилися навстіж двері опочивальні, й звідти вийшла сама королева. Вона була тонка, бліда і аж зелена від злості.

- Де ви тиняєтесь! Докликатись неможливо! Накажу закинути вас у чорне підземелля...

Ніхто не ворухнувся.

Поганько з Горедієм нарешті знайшли в собі сили і плутано доповіли про оголошену війну. Це ще більше роздратовало її величність – королева посиніла, пожовтіла, позеленіла, а тоді брязнула короною об підлогу і побігла геть у лісові хащі:

- Не буду королевою! Хай іще покличуть, пошукають!

Там, де бігла Бліда Поганка, падали сльози злості і ненависті. На тих слідах виростали непривабливі коричнево-синюваті та сіро-оранжеві гриби. Сама королева забилася у непролазні темні хащі та й лишилася там, бо ніхто по неї так і не прийшов. З досади стала отруйним блідим грибом, а її вояки-лісовики від страху – червоними мухоморами, яких ніхто не боїться.

Перестук уже закінчував переглядати пошту, коли прилетіла Всезнайка.

- Ага! – зарепетувала сорока. – Ага! Королева ганебно уткнула...

- Ура-а-а! – знялося над галявиною.

Заєць сім разів перекинувся через голову. Їжачок підстрибнув на коротких лапках. Білка сміялася так, що луна по лісу розсипалася ліщиновими горішками. Дятел заспішив до телеграфу, щоб передати новину всім у лісі. А сорока майнула поміж деревами, щоб розповісти це самій – швидше, випередити Перестука.

Боря побіг до корчуватої берези аби порадувати Сироїжинку. Але вона уже й сама, посміхаючись, виходила назустріч.

Над Суничною Галявиною здіймався новий і сонячний ранок.